Egyetemista… diáklány … ipari tanuló…
Te elsőéves a Műszakiról.
Itt nőttél fel ezen a kopott aszfalton.
S mint kisgyerek,
Itt játszottál a kutyapiszkos homokozón…
S itt, a padon ültél nem is olyan régen,
Összehajolva azon a júniusi éjszakán,
Amikor Ővele mentél haza kettesben
Az érettségi bankett után.
Talán Ő van itt melletted a földben?
Mosolygó fényképpel a szamelyazonosságiról
Néz le Rád most a diáklány…
S Te, a Rendszer büszkesége,
A faluról felkerült ipair tanuló,
Tányérsapkáddal a sírkereszteden.
Pár nappal ezelőtt talán Te is
Itt ültél ezen a kifakult őszi gyepen…
Itt etted meg zsíros kenyered,
Amit édesanyád, hogy hétfőn a korai vonatot elérjed,
Még hajnalban csomagolt be neked!
Temetnek. Temetnek ma Pesten és Budán.
S a gyászolókban nincs hiány:
Az egész Város kint van ma,
Ott tolong az utcán.
Itt is, ott is, csoportba verődve,
Síró könnyiket néha letörölve
Mindenki
A Himnuszt énekli!
Budapest utcai szent templomában,
Egy égszínkék, napsugaras kupolában,
Mint egy hatalmas nagy bazilikában,
Emberek hajdonfőt, asszonyok kendőben
A jó Istent kérlelik.
Géppisztolyos harcos, kézigránátos övvel,
Kezét amolyan tisztelgésfélére emeli.
S fáradt, borostás arccal Ő is
A Himnuszt énekli.
Öreg bácsi kalapját levéve,
Patakzó könnyekkel néz fel az egekre.

Két háborúnak emlékei után,
Most, mint ismét zokogva énekel
A kiskorút és Rákóczi út sarkán.
Kisleány, egy lyukas zászlócskát magasra emelve,
Vékony hangocskáján bátran énekelve…
Egy fiatalasszony, karján a gyerekkel,
Kezében a szatyor, benne a kenyérrel,
Mostantól másképp lesz, s bizakodó arccal
Gyermekére néz, és úgy énekel.
Talán majd termést hoz
Ez a gyászos nagy ravatal.
Kicsi és nagy, asszony, gyerek, férfi, öreg és fiatal,
Így temetett azon a szép őszi napon,
Az utcán, a téren, Budapesten, Magyarországon.

Negyvenkét év múlt el már azóta,
S temetésben nem volt hiány.
Kopjafák hirdetik a hősök emlékét,
Akiket a gyilkos megtorlás vitt vérpadra
Ezerkilencszázötvenhat után.
S a jelnélküli besüppedt sírhalmok
Egy, a raboknak elkerített parcellában,
Ahol az elhurcoltak alusszák örök álmukat
Valahol a nagy Oroszországban.

S kétszázezret sodort az ötvenhatos vihar
Szerte-szét a nagyvilágba.
De a küzdelem, a vér,
A szenvedés és áldozat
Nem volt hiába!
Azóta lehullottak a gyűlölt vörös csillagok
S talán még megérjük, hogy madan egyszer,
Odahaza az IGAZI szabadság fénye ragyog.
S itt, magányosan, elkeseredve és visszavonulva,
Vagy még most is áldozatokat hozva
És harcolva, kitartva,
Töretlenül hirdeted Október üzenetét: